

Τότε που ακόμα γέμιζαν οι πλατείες...

23/Μαΐ/2019 00:01

Του Δημήτρη Παπακωνσταντίνου

Παρακολουθώντας τις προεκλογικές συγκεντρώσεις των κομμάτων, δεν μπορώ να αποφύγω κάποιους... νοσταλγικούς παραλληλισμούς με τις προεκλογικές συγκεντρώσεις άλλων εποχών.

Τότε που οι πλατείες γέμιζαν ασφυκτικά και μπορεί οι... μάγοι της τηλεσκοηνοθεσίας να έκαναν τις 100 ή τις 200 χιλιάδες να δείχνουν... εκατομμύρια, όμως όπως και να το κάνουμε ήταν 100-200 χιλιάδες. Και πολλοί περισσότεροι κάποτε... Τώρα ένα πλήθος των 10 -15 χιλιάδων φαντάζει επιτυχία και απαιτεί και μεγάλη κινητοποίηση. Και αν μαζευτούν και τόσοι... Και μόνο για τους δύο μεγάλους... Α, εξαιρείται το ΚΚΕ που, όσο και να διαφωνεί κανείς, οφείλει να αναγνωρίσει τις δυνατότητες κινητοποίησής του, όπως χθες στην Αθήνα.

Γενική επικρατούσα άποψη είναι ότι έχουμε περάσει σε έναν άλλο πολιτικό πολιτισμό, που δεν εκφράζεται μέσα από τη μαζικότητα των συγκεντρώσεων. Και που δεν χρειάζονται πλέον οι... πλατείες για την επικοινωνία με το κοινό, καθώς η τεχνολογία, τα media και τα social media επαρκούν και με το παραπάνω γι' αυτό. Ιδιαίτερα όσο... κατεβαίνουμε ηλικιακά. Προφανώς. Η ζωή εξελίσσεται... Αλίμονο... Όμως μήπως δεν φταίει μόνο αυτό; Γιατί, για παράδειγμα, είναι ξεκάθαρο για όσους ασχολούνται ότι και ο ρόλος των τοπικών κομματικών οργανώσεων έχει αλλού ατονίσει και αλλού απαξιωθεί.

Και αυτό δεν είναι παράξενο. Η κρίση και το βαρύ τίμημα που πλήρωσε επί σειρά ετών η ελληνική κοινωνία οδήγησαν στην απομάκρυνση των πολιτών από την πολιτική. Η οργή, η απογοήτευση, ο θυμός και γενικώς η αρνητική ψήφος πήραν τη θέση της θετικής ψήφου και των προσδοκιών. Η πολιτική και οι πολιτικοί απαξιώθηκαν. Και το χειρότερο είναι ότι η... κοσμογονία στην ελληνική πολιτική σκηνή δεν οδήγησε σε κάτι καλύτερο. Παραδοσιακά κόμματα καταστράφηκαν, νέα ξεπήδησαν ως κομήτες, όμως η κοινωνία εξακολουθεί να νιώθει απογοητευμένη.

Δεν είναι τυχαίο που σε αυτές τις κάλπες υπάρχει μεγάλο ποσοστό βουβής ψήφου. Γι' αυτό ίσως και υπήρξαν μεγάλες διακυμάνσεις τον τελευταίο χρόνο στις δημοσκοπήσεις. Ο κόσμος δεν πολυεκδηλώνεται. Δεν εκτίθεται. Και δεν έχει και κέφι. Θα ψηφίσει (όσοι πάνε...), θα τιμωρήσει ή θα δοκιμάσει, αλλά δεν έχει και μεγάλη όρεξη να τρέχει και σε συγκεντρώσεις. Με τόσα προβλήματα που αντιμετωπίζει καθένας, δεν του μένει διάθεση για να κουνά σημαία.

Όλα αυτά είναι κατανοητά. Όμως το πάθος που λείπει και που φυσικά δεν είναι άμοιρο για την σημαντική πλέον αποχή σε κάθε εκλογική αναμέτρηση, είναι μία μεγάλη απώλεια. Κοινωνίες χωρίς πάθος δεν μπορούν να φέρουν και μεγάλες ανατροπές! Δεν αλλάζουν τα πράγματα μέσα από αναρτήσεις στους τοίχους του Facebook, χωρίς να υποτιμώ τη δύναμη των social media, που όμως όπου έπαιξαν ρόλο, μάλλον υπέρ του λαϊκισμού λειτούργησαν (ΗΠΑ, Βρετανία...).

Μπορεί κάποτε που γέμιζαν οι πλατείες να είχαμε και φαινόμενα τυφλού κομματικού φανατισμού και κρεσέντου υποσχέσεων προς τέρψιν των κομματικών στρατών, είχαμε όμως και πολλές δεκάδες χιλιάδες ή και εκατοντάδες, αυθόρμητου πλήθους. Ίσως να του έκαναν και περισσότερο "γκελ" επικοινωνιακά οι μπαλκονάτοι πολιτικοί ηγέτες. Όμως σίγουρα υπήρχε μία άλλη... νότα. Με άλλα λόγια και χωρίς παρεξήγηση -καθώς πολλοί μπορεί να διαφωνούν- τότε που γέμιζαν οι πλατείες οι εκλογές είχαν άλλο χρώμα. Και παρά τα οποία "παρατράγουδα" ή τις λαϊκίστικες κορώνες, ήταν ένα πανηγύρι, μια γιορτή της δημοκρατίας. Τώρα για τους περισσότερους μοιάζουν με καταναγκαστικά έργα...

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)